

Nemám domýšlivé srdce

(Krnov, 29.10.2023)

I.čtení: evangelium podle Marka 8,31-38

II.čtení: Žalm 131

Kázání

Onehdy jsem přepisoval plány na další měsíc ze svého telefonu do velkého kalendáře. Strávil jsem nad tím asi půl hodiny. Některé dny se mi tam ani nevešly a zbytek vypadá docela nabitě. Když jsem to viděl, docela mě to vyděsilo. Jsou týdny, které jsou prostě plné po okraj, už se do nich nic nevejde...

Jsem si jistý, že u většiny z vás je to podobné, a pravděpodobně ještě horší.

Někdy si připadáme jako zajatci schůzek, akcí, kalendářů. Občas zjistíme, že nám nezbyvá čas na sebe, na rodinu, ani na Boha...

Ten shon člověka vleče jako rozvodněná řeka, která strhává z břehů všechno, co není připevněné. Člověk se žene, sprintuje, aby všechno stihnul, je nešťastný z toho, co nestíhá, ale netroufne si zvolnit nebo zastavit.

Ta všeobecná uhoněnost svádí, abychom si říkali, že to ani jinak nejde.

Kdysi před lety jsme navštívili skotský ostrov Iona, kde jsme strávili čtyři požehnané dny v prostředí starého opatství, ve ztišení, naslouchání, uklidnění. Byla nás velká skupina, přes 50 lidí, ale zvláštní bylo, že když jsme se loučili, skoro všichni se shodli a říkali s lítostí: „Škoda, že ten poklid, ten pokoj nejde přenést domů, že nás ten pracovní kvap zase rozvádí...“

Přišlo mi to v tu chvíli děsivě beznadějně.

Zajímalo by mne, jak by asi vypadal diář Ježíšův;-)

Třeba nějak takto?

- 7.00 zázračný rybolov
- 9.00 porada s učedníky
- 10.00 rozhovor se zákoníky na téma uzdravení v sobotu
- 11.00 kafe u Petrovy tchýně
- 12.00 pracovní oběd s Petrem, Jakubem a Janem
- 13.00 pastorační rozhovor s bohatým mládencem
- 14.00 kázání na hoře ☺
- 15.00 rozhovor o věčném životě s Lazarem a jeho sestrami
- 16.00 setkání s řeckými poutníky
- 17.00 uzdravování nemocných a vymítání zlých duchů
- 19.00 večeře se Zacheem
- 21.00 Nikodém, člen rady

Bezpochyby čím byl známější, tím větší byla poptávka po Jeho čase. Evangelium Markovo říká na jednom místě (6,31), že byl tak zaneprázdněný, že neměl čas se ani najíst.

Říkám si, jak to všechno zvládal? Samozřejmě, byl dokonalý Bůh. Ale zároveň měl všechna omezení lidského těla, včetně únavy a potřeby jídla nebo spánku. A musel tyto limity respektovat a brát je vážně, určitě někdy musel zastavit a říct ne, odmítnout i nejvytrvalejší žadatele o pomoc nebo radu.

Protože, kdyby to neudělal, možná by mu ani nezbyl prostor k naslouchání Božímu hlasu, nestíhal by přemýšlet o Boží vůli a vůbec by se nedostal k cestě do Jeruzaléma k ukřižování. Možná by se nechal vést kalendářem a plánem akcí a ani by neměl čas zemřít, protože by měl pořád něco nedokončeného a rozdělaného. Prostě by nemohl s čistým svědomím říct: „Dokonáno jest!“

Díky Bohu, našťestí pro nás Ježíš našel čas na pouť do Jeruzaléma, navzdory tomu, že v Galileji čekalo jistě spousta lidí na Jeho kázání a ještě víc na Jeho uzdravování...

Přes to všechno se Ježíš vydává na cestu do Jeruzaléma, do jámy lvové. Jde na tutéž pouť, o jaké zpívá dávný žalmista, o pouti do Jeruzaléma, do chrámu, k setkání s Hospodinem.

Ježíš předvídá, že Jeho pouť nebude pohodička dítěte přišátkovaného k maminčině srdci. Ježíš ví, že cesta Jeho důvěry v Hospodina nebude uklidňující meditací, ale těžkým zápasem o poslušnost navzdory ohrožení života.

Přesto se na Něj hodí žalmistova slova: „Nemám domýšlivé srdce ani povýšený pohled.“ Nenamlouvá si, že najde lepší způsob, jak oslavit Boha, než je Mu určeno.

Nežene se za velkými věcmi, za slávou nebo bohatstvím. Zůstává při zemi.

A spoléhá na Hospodina.

Dokonce ještě když je na kříži, říkají to posměváčci: „Spolehl se na Boha, ať Ho Bůh sejme z kříže...“

Spolehl se na Boha jako dítě na svého Otce. A Otec Jej nakonec nezklamal, ale vzkřísil Jej z mrtvých, vysvobodil Ho z hrobu. A Jeho smrt přináší život mnoha následovníkům...

Pomalů se nám blíží období adventu. Advent je čas, kdy si připomínáme Ježíšův příchod na svět; a to nejen Jeho historické narození (o Vánocích), ale ještě víc Jeho budoucí návrat k lidem. Je to období, které se nám snaží ukázat, co je v životě důležité a co je méně podstatné, čemu se věnovat a od čeho se oprostit. Je to čas, který nás volá nás ke ztišení.

Tak jako zpíval dávný žalmista: Chovám se klidně a tiše, jako odstavené dítě u matky.

Krásný obrázek – malé miminko, které se právě dokrmilo a odpočívá s důvěrou u maminky.

Dítě, které ještě nemá žádné diáře a rozvrhy a nejradši svůj čas tráví v náručí někoho blízkého, kdo ho má rád.

K takovéto důvěře a ztišení nás zve náš text.

Jsme zváni, abychom se upokojili a spoléhali na Hospodina navzdory všem shonům našeho světa. Jsme zváni, abychom se ztišili před Bohem a také k tomu, abychom si srovnali svá měřítka toho, co je důležité a co není.

Jsme zváni, abychom šli cestou následování Pána Ježíše... v tichosti a očekávání na dobrého Hospodina na našich cestách – někdy i natruc našim diářům☺

Pane Ježíši, díky, že ses nenechal strhnout úprkem světa

A ušetřil sis čas na to nejdůležitější.

Díky, Pane, že jsi za nás obětoval svůj život.

Uč nás, Pane, následovat Tě v Pravdě a Lásce.

AMEN